

door mijn lijf. De schrik van het plotselinge bezoek van de politie was de enige emotie die ik voelde. Toen kwamen de herinneringen als een vloedgolf naar boven.

Ik had geen rust meer en ik besloot dat het tijd was om te gaan schrijven. Schrijven over opgroeien in een disfunctioneel gezin, waar alcohol en psychische problemen zorgden voor een onveilige omgeving. Over de gevolgen daarvan voor mijn innerlijke zelf, voor mijn fysieke gesteldheid en voor mijn psyche.

Ik stond op, deed mijn dikke badjas over mijn huispak aan en ik ging in mijn werkkamer zitten. Een uur lang schreef ik alle herinneringen die opborrelden op. De heftigste eerst. Ik leek wel bezeten, ik moest het er nu allemaal uitgooien. De herinneringen aan gekte, aan woede en haat, aan alcoholisme en grenzeloos gedrag aan vaderskant en aan gedogen, wegstijgen, negeren, uitspelen, stoken en met de mantel der liefde bedekken aan moederskant. Twee kanten van dezelfde medaille. Twee mensen die elkaar op hun beperkingen hadden uitgezocht en vier kinderen op de wereld hadden gezet. En waarvan de oudste al twee jaar voor het overlijden van vader op relatief jonge leeftijd was gestorven. De oudste die als baby niet gewenst was door zijn vader. Die basis had hij zijn hele leven meegezeuld en dat had een doem over hem gelegd.

Nu was het tijd. 'Vader' was nu echt dood, nadat ik al meer dan een kwart eeuw eerder definitief afscheid had genomen van mijn beide ouders. Voor zover ik wist, leefde mijn moeder nog op het moment dat ik dit boek schreef. Ik noemde hen vader en moeder omdat ze mijn biologische ouders waren, niet omdat ze die titel verdiend hadden.

DEEL EEN

Het begin

